

hans Tegninger og Overslagsberegninger, som Max Bernhard sendte ham tilbage. Han var dog gaaet i Seng uden at have aabnet den. Indtrykkene fra den hemmelige Nattevandring nedenfor Mode-rens Vinduer havde igen gjort ham ligesom sky for sit himmelstormende Værk. Da han vaagnede om Morgen, var der i hvert Fald ikke noget tilbage af den Utaalmodighed, hvormed han om Aftenen havde længtes efter at genoptage Kampen for det.

Først om Formiddagen henimod den Tid, da han havde tænkt at søge Obersten, tog han Tegningerne for sig og gav sig til at gennemse de mange, af Aarene allerede noget gulnede Blade. Han havde da ikke siddet længe med dem, før han ganske optoges af dem. Hans Arbejde, der nu i saa lang Tid havde beskæftiget ham udelukkende som Ide, i sine luftige Omrids, fik en helt ny Belysning over sig ved alle disse halvglemte Detaljplaner af omhyggeligt udførte Sluseværker, Brohoveder og Faskindæmninger, ved alle disse slidfuldt udregnede Talrækker og labyrintiske Diagrammer, — de nøgterne Nedefældninger af hans Ungdomsaars hovedsvimlende Drømme.

Den Bevægelse, der havde grebet ham derved, var dog ingen fornyet Arbejdsfeber med Myrekryben i Hjernen og Fingerspidserne. Det var nærmest en højtidelig Forbavselse. Han var imponeret af sig selv. Hvilken Frugtbarhed! Hvilken